

Η θεραπεία του δαιμονισμένου νεανίσκου (Κυριακή Δ΄ των Νηστειών)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

1. Πού ξέρεις τί γίνεται;

Το Ευαγγέλιο της σημερινής ημέρας είναι, πάρα πολύ ρεαλιστικό. Μας κάνει και βλέπουμε τη φυσιογνωμία μας, τον εαυτό μας με όλες μας τις αδυναμίες. Σωματικές, ψυχικές και πνευματικές. Μας κάνει και βλέπουμε την αδύνατη πίστη μας. Μας κάνει και βλέπουμε την αθλιότητά μας.

Ένας πατέρας που είχε παιδί, όχι απλώς άρρωστο αλλά δαιμονισμένο, άκουσε ότι περνούσε ο Χριστός. Και έκανε την σκέψη: «Κάτι θα είναι και αυτός. Κάποια δύναμη θα έχει». Όπως και εμείς όταν ακούμε για κάποιον μάγο, ή κάποια μάγισσα, λέμε: «Κάτι θα μπορεί και αυτός. Πού ξέρεις; Μπορεί να σου δώσει τίποτε και να σε βοηθήσει». Άκουσε, λοιπόν, για τον Χριστό και τους Μαθητές Του. Και έτρεξε και βρήκε πρώτα πιο προσιτούς τους Αποστόλους. Και τους παρακαλούσε να του κάνουν καλά το δαιμονισμένο παιδί.

Οι Απόστολοι έχοντας την εντύπωση ότι, με το να είναι κοντά στον Χριστό, κάτι ξέρουν και αυτοί (ποιός παραιτείται από το ότι τα ξέρει όλα;), είπαν και εκείνοι κάτι να κάνουν. Αλλά δεν έκαναν τίποτε. Στο τέλος ο άνθρωπος επήγε στον Χριστό και Του λέει:

- Κύριε, έχω το παιδί μου σ' αυτή την θλι-βερή κατάσταση. Πήγα και στους μαθητές Σου. Έλπίζα ότι κάτι θα έκαναν αλλά δεν έκαναν τί-ποτε. Αν Εσύ μπορείς, κάνε το Εσύ τουλάχιστον. Αν ξέρεις κάτι, αν έχεις κάτι, αν μπορείς κάτι, κάνε το Εσύ.

2. Γενεά άπιστη και διεστραμμένη

Απάντησε ο Χριστός με λόγια, που είναι τα πιο βαριά λόγια που βγήκαν από το στόμα Του: «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη! Έως πότε θα είμαι μαζί σας και θα σας ανέχομαι; Μέχρι ποτέ θα έχω αυτή την καταδίκη να συ-ναναστρέφομαι τέτοιους ανθρώπους, τόσο δια-λυμένους, τόσο ξεχαρβαλωμένους, τόσο χαμηλά πεσμένους, μια γενεά άπιστη και διεστραμμένη».

Γενεά διεστραμμένη:

- στο σώμα· πόσες διαστροφές σωματικές!
- στα συναισθήματα· όλο κακία!
- και στην ψυχή· εμπιστοσύνη στους μάγους και στους απατεώνες, και σε ό,τι μας ξεφουρνίσει ο όποιος άνθρωπος!

Και γενεά άπιστη! Με απιστία στον Θεό. Να θεωρεί τον Χριστό ίσα με τον κάθε άνθρωπο! Στο ίδιο επίπεδο! Με την ίδια εμπιστοσύνη! Επομένως, χωρίς καθόλου εμπιστοσύνη στον Θεό. Με τιποτέ-νια εμπιστοσύνη.

Ενώ το σωστό, ποιό είναι;

Όλους τους ανθρώπους τους ακούμε, και τα λόγια τους τα περνάμε από πεντακόσια κόσκινα. Για να δούμε: Λένε το σωστό; Λένε την αλήθεια;

Όμως, το λόγο του Θεού, το λόγο του Χριστού, τον δεχόμαστε και λέμε: «Θεέ μου, δώσε μου φώτιση να τον καταλάβω τον λόγο Σου. Δώσε μου δύναμη να τον αγαπήσω πιο πολύ απ' ό,τι μέχρι τώρα. Δώσε μου διάθεση να τον τηρώ σε όλες του τις λεπτομέρειες». Γιατί ζωή είναι ο Θεός. Ζωή είναι ο λόγος Του. Δρόμος, που με ασφάλεια μας οδηγεί κοντά στο Θεό και στην Αιώνια Ζωή, είναι η τήρηση του αγίου θελήματός του. Έτσι μας είπε, έτσι μας υποσχέθηκε και έτσι μας δίνει την Αιώνια Ζωή.

Αν χρειάζεται κάπου να πλατύνουμε το μυαλό μας και την καρδιά μας, να διευρύνουμε τον εαυτό μας, και να το πάρουμε απόφαση να γίνουμε αληθινοί ήρωες και λεβέντες, είναι στο να αποφασίσουμε να αγαπάμε τον λόγο του Θεού και να τον τηρούμε.

Και ενώ ο λόγος του Θεού οδηγεί στην αιώνια ζωή, όλα τα άλλα οδηγούν στο μηδέν, στο τίποτα.

Τί αξία μπορούν να έχουν, το σκεφτόμαστε καλύτερα, όταν βρισκόμαστε σε μνημόσυνα αδελφών μας. Αν είχαν χορτάσει την κοιλιά τους και τα πάθη τους, τώρα τί έμεινε; Όλα τελείωσαν, έσβησαν. Όλα απάτη, πλάνη, ψέμα. Ολόκληρη η ζωή αυτή είναι ψέμα.

Αν όμως έκαναν καλά έργα, αν προσευχόντουσαν, αν νηστεύανε, αν είχαν αγάπη, αν είχαν πίστη, αν είχαν καλωσύνη, τότε τι πλούτος, τι χαρά, τι ειρήνη! Και αν εμείς έχουμε πίστη, τότε δεν θα πηγαίνουμε συμβατικά στην Εκκλησία, με την σκέψη: «Ε, μια και γίνεται το μνημόσυνο, για να μην κακοφανεί στους συγγενείς, ας πάμε και εμείς από πίσω»!

Όχι έτσι! Στην Εκκλησία δεν πάμε για τα μάτια του κόσμου. Στην Εκκλησία πάμε για τα μάτια του Θεού. Στεκόμαστε ταπεινά και λέμε: «Ελέησε, Κύριε, και έμενα. Ελέησε και τους αδελφούς μου, αυτούς που είναι όλοι εδώ μέσα. Ελέησε και εκείνους που δεν ήρθανε. Και μπορεί να το έχουν περισσότερο ανάγκη και δεν το αισθάνονται. Ελέησε και εκείνους που φύγανε από αυτή τη ζωή. Γιατί, και οι εδώ και οι εκεί, είμαστε ένα. Και θα γίνουμε μία ημέρα όλοι μαζί ένα στη Βασιλεία Σου».

* * *

Είπε ο Χριστός «Ω γενεά άπιστος και διεστραμμένη, έως πότε θα είμαι μαζί σας;» Μέχρι πότε θα σας ανέχομαι και θα υποφέρω αυτή την τραγωδία, να βλέπω γύρω μου ανθρώπους τόσο φτωχούς σε πίστη;

Γιατί το είπε;

Γιατί μας θέλει πλούσιους. Πλούσιους σε πί-στη. Γεμάτους εμπιστοσύνη στην αγάπη Του και στο θέλημά Του.

Γιατί κατέβηκε στη γη; Γιατί ο επουράνιος Θεός, ο πάμπλουτος, έγινε για χάρη μας φτωχός;

Για να μας κάνει να πλουτίσουμε με το λόγο Του, με το Ευαγγέλιό Του, με την Θεία Κοινω-νία, με το άγιο Βάπτισμα, με τη συγχώρηση των αμαρτιών μας, με την Εκκλησία Του. Για να μας χαρίσει πλούσιο το φωτισμό Του.

(†Μητροπ. Νικοπόλεως Μελετίου, Η χαρά διά του Σταυρού, εκδ. Ι. Μ. Προφήτου Ηλιού-Πρέβεζα 2014, σ.90-94)

